

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7Co/16/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213212859
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7213212859.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu JUDr. Frederiky Zozulákovej a JUDr. Imricha Volkaia v právnej veci navrhovateľky Mgr. I. Q. nar. XX.X.XXXX bývajúcej v Y. - Y. C. G. X adresa na doručovanie Y. K. XX zastúpenej JUDr. Rastislavom Lenartom advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach na ul. Pollovej 32 proti povinnému W. U. nar. X.XX.XXXX bývajúcemu v Y. - Y. C. G. X zastúpenému JUDr. Jozefom Vaškom advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach na ul. Szakkayho 1 v konaní o určenie manželského výživného o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 15.10.2018 č.k. 39C 68/2013-349 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Rozhodol, že odporcovi nepriznáva náhradu trov konania voči navrhovateľke.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka. Navrhovateľka odvolanie odôvodnila nesprávnym označením jej právneho zástupcu, ktorý v záhlaví je označený ako JUDr. Ladislav Lenárt AK bez toho, aby tam bolo uvedené v záhlaví označenie advokát, pričom pri právnom zástupcovi odporcu označenie advokát je uvedené. Poukázal na to, že súd prvej inštancie pod sp.zn. 39C 68/2013 dňa 22.6.2015 v predmetnej veci zaviazal odporcu prispievať na jej výživu 200 € mesačne a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Dlžné výživné za obdobie od 12.6.2013 do 30.5.2015 v sume 5.000 € povolil odporcovi splácať v mesačných splátkach po 100 € spolu s bežným výživným od právoplatnosti rozsudku a o trovách konania mal súd rozhodnúť až po právoplatnosti rozsudku. Na základe podaného odvolania odvolací súd uznesením sp.zn. 7Co 47/2015-226 dňa 30.3.2016 zrušil rozsudok v napadnutých vyhovujúcich výrokoch o určení výživného, dlžnom výživnom a v tomto rozsahu bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Po vrátení veci navrhovateľka predložila návrhy na vykonanie dôkazu pod jej značkou PV-NVD-ZL01/17 dňa 27.1.2017 a poukázala na svoj vážny zdravotný stav a na odporúčenie lekárov nemala vykonávať akúkoľvek fyzickú námahu, nakoľko chodila len za pomoci dvoch bariel, potrebovala aj pomoc asistentky, potrebovala zdravotné pomôcky a konajúcemu súdu oznámila mená a adresy jej všeobecného aj odborného lekára. Navrhla konajúcemu súdu vyžiadať od týchto lekárov písomné vyjadrenie, či je schopná vykonávať pracovnú činnosť či už na čiastočný alebo plný úväzok, resp. či vôbec môže vykonávať nejakú pracovnú činnosť s poukazom na jej zdravotné indikácie. Uviedla, že v súčasnej dobe býva so svojím synom M. M. v Y. na adrese K. č. XX a pripojila kópie dokladov platobného dokladu SIPO za obdobie od 10/2016 do 12/2016 na sumy trikrát po 138,64 €, ktoré ona uhradila. Zároveň zaslala súdu aj ďalšie doklady aj s prílohami, a preto nie je zrejmé,

keďže v spise sú správy od lekárov o jej zdravotnom stave s pripojením reálnej možnosti zamestnať sa, pričom nie je zjavné, či súd vykonal ňou navrhované dôkazy. V rozsudku v bodoch 16. až 17. sú uvedené závery psychologického vyšetrenia bez aktuálneho zdravotného stavu aj zdravotného stavu navrhovateľky od podania návrhu 12.6.2013 do zániku manželstva účastníkov konania dňa 31.5.2016, kedy Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 31.5.2016 č.k. 8Co 29/2016 potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 22C156/2013 zo dňa 28.9.2015, ktorým bolo manželstvo účastníkov rozvedené. Vyslovila názor, že podľa obsahu vykonaných a nevykonaných dôkazov je de facto aj de iure napadnutý rozsudok zo dňa 15.10.2018 nepreskúmateľný, nejasný, keďže uvádza súd prvej inštancie, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že priznanie manželského výživného by bolo v rozpore s dobrými mravmi poukazujúc na skutočnosť, že forma, ktorú si navrhovateľka na realizáciu svojich práv volila, nasvedčuje snahe účelovo získať manželské výživné napriek hlboko rozvráteným a vzájomne sa poškodzujúcim správaním teraz už bývalých manželov. Citovala § 75 ods. 2 Zákona o rodine a konštatovala, že súd prvej inštancie na základe rovnakých dôkazov dospel k diametrálne odlišným rozhodnutiam, pričom nevypočul opätovne účastníkov, neodstránil rozpory v tvrdeniach účastníkov, pretože neboli preukázané dôkazmi tvrdenia odporcu, že priznanie výživného by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Vyslovila názor, že nebol preukázaný jej nezáujem zabezpečovať si svoje potreby vlastnou prácou, keďže súd nevyžiadal lekárske správy, tak ako ich ona navrhovala. Závery dokazovania súdu prvej inštancie neumožnili záver o zamietnutí jej nároku pre rozpor s dobrými mravmi, pretože odporca žiadnym relevantným spôsobom rozpor nepreukázal a súd nezisťoval napríklad, či odporca na seba neberie neprímerané majetkové riziká, pričom ona vyslovila názor, že má vedomosť o tom, že aj keď jej odporca neprispieval na výživu, avšak prispieval a prispieva na výživu svojej dospeljej dcére a má prispievať aj na výživu a štúdium jeho vnučky a vnukovi. Namietala, že súd nezisťoval závažné okolnosti, ktoré ovplyvňujú jednak rozsah odôvodnených potrieb oprávneného, teda jej potreby, ako aj schopnosti a možnosti povinného, teda odporcu prispievať na jej výživu. S poukazom na závery odvolacieho súdu, ktorý uložil súdu prvej inštancie odôvodniť rozsudok vo všetkých jeho výrokoch v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. má za to, že súd absolútne neodôvodnil napadnutý rozsudok tak, aby bolo zrejmé, o ktoré zákonné ustanovenia a na základe akých konkrétnych dôkazov dospel k rozhodnutiu, ktorým žalobu zamietol. Konštatovala, že výrokom II. napadnutého rozsudku súd de facto nepriamo priznal a potvrdil, že podala návrh na určenie manželského výživného dôvodne. Citovala § 71 ods. 1 Zákona o rodine a poukázala na to, že súd nesprávne právne vec vyhodnotil a teda porušil zásadným spôsobom aj ústavné právo navrhovateľky na súdnu ochranu, keďže návrh podala v roku 2013 za trvania manželstva a nie je a nebol preukázaný nijaký špekulatívny charakter ani účelovosť získať manželské výživné. Uviedla, že súd prvej inštancie nezisťoval jej zdravotný stav napriek tomu, že aj v minulosti počas celej doby súdneho konania aj v súčasnosti mala a má vážne zdravotné problémy, ktoré sú aj život ohrozujúce, preto musí byť často hospitalizovaná, o čom svedčia dôkazy nachádzajúce sa v spise v tomto súdnom konaní aj v konaní o rozvod manželstva vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 22C 156/2013. Uviedla, že bolo preukázané, že odporca napriek tomu, že mal vedomosť o jej vážnom a život ohrozujúcom zdravotnom stave jej neprispieval na výživu žiadnym spôsobom ani finančne ani materiálne a je preukázané konanie odporcu v rozpore s dobrými mravmi a preto súd mal priznať manželské výživné. Navrhla v celom rozsahu zrušiť rozsudok a vrátiť vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Povinný vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že rozsudok považuje za vecne a právne správny a vydaný v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení sp.zn. 7Co 47/2015 zo dňa 30.3.2016 a po vykonaní náležitého dokazovania. Uviedol, že pokiaľ právny zástupca navrhovateľky namieta nevykonanie dokazovania navrhnutými dôkazmi, a to lekáorskými správami MUDr. Š. a MUDr. N. v odvolaní právny zástupca navrhovateľky uvádza, že v nich sa majú nachádzať správy od vyššie uvedených lekárov o zdravotnom stave, keďže v odôvodnení napadnutého rozsudku zo dňa 15.10.2018 sa o uvedených správach od ošetrovujúcich lekárov nič nehovorí. Namiesto toho súd tam v bodoch 16. a 17. uvedené závery psychologického vyšetrenia bez uvedenia aktuálneho zdravotného stavu k tomu uvádza, že súd prvej inštancie vykonal navrhnuté dôkazy, oboznámil sa s lekáorskými správami MUDr. Š. a MUDr. N., PhD., z ktorých vyplýva, že zdravotný stav navrhovateľky sa podstatne zhoršil, Sociálnou poisťovňou bola uznaná ako úplná invalidná dôchodkyňa a nie je schopná zúčastňovať sa pojednávaní. Súd prvej inštancie sa teda s navrhnutými dôkazmi vysporiadal na druhej strane v bode 3 citovaného rozsudku, čo zrejme ušlo pozornosti právneho zástupcu navrhovateľky. K uvedenému podotýka, že skúmanie aktuálneho zdravotného stavu navrhovateľky je pre účely tohto konania bezpredmetné vzhľadom k tomu, že rozhodným obdobím je obdobie od 12.6.2013 do 28.7.2016. Poukázal na to, že pokiaľ právny zástupca navrhovateľky namieta, že po vrátení veci súd prvej

inštancie nevypočul opätovne účastníkov, k tomu uvádza, že v konaní po vrátení veci odvolacím súdom boli zo strany navrhovateľky aj odporcu dané návrhy na vykonanie dokazovania, avšak ani navrhovateľka ani odporca nenavrholi opätovný výsluch strán účastníkov konania. Preto súd neporušil žiadne zákonné ustanovenie o dokazovaní a táto námietka právneho zástupcu navrhovateľky nie je dôvodná a opodstatnená. Poukázala na to, že právny zástupca neodôvodnil, v čom spočíva rozpor s dobrými mravmi, že podľa jeho názoru chýba konkrétna právna norma, o ktorú oprel súd svoje rozhodnutie, tak k uvedenému špecifikuje, že touto právnou normou je práve ustanovenie § 75 ods. 2 Zákona o rodine a pokiaľ ide o samotné dobré mravy, tieto nie sú kategóriou právnou, ale ide o súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, o pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Aj keď rozpor s dobrými mravmi nebol výslovne v odôvodnení rozsudku explicitne konkrétne uvedený, z celého odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva a tento spočíva jednak v tom, že navrhovateľka po celú dobu trvania manželstva na domácnosť finančne neprispievala, nesnažila sa zadovážiť si vlastný zdroj príjmu, žila na úkor odporcu, o odporcu sa v ťažkej životnej situácii, konkrétne po operácii bedrového kĺbu a jeho imobilite nestarala, dala prednosť starostlivosti o matku. Rozpor s dobrými mravmi je daný aj celým priebehom konania o rozvod manželstva, ktoré bolo zo strany navrhovateľky účelovo predlžované práve z dôvodu predĺžiť dobu, po ktorú by jej patrilo inak manželské výživné. Uvedené je podrobne rozvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o namietanie, že súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, keď nezisťoval, či odporca na seba neberie neprímerané riziká, nezisťoval odôvodnené potreby oprávneného a schopnosti a možnosti povinného, tak k uvedenému uviedol, že takéto dokazovanie súd prvej inštancie nebol povinný vykonať, pretože odvolací súd nariadil vykonať dokazovanie v tomto smere iba pre prípad, ak by súd prvej inštancie dospel k záveru, že výsledky dokazovania neumožňujú záver o zamietnutí nároku navrhovateľky pre rozpor s dobrými mravmi. Až pre prípad, že by súd prvej inštancie nezistil rozpor s dobrými mravmi, bol povinný v zmysle názoru odvolacieho súdu posúdiť nárok z hľadísk uvedených v § 71 ods. 1 Zákona o rodine. Keďže súd prvej inštancie po doplnení dokazovania a najmä pripojení spisu z konania o rozvod manželstva a trestného spisu z trestného stíhania odporcu pre týranie blízkej a zverenej osoby dospel k záveru, že priznanie manželského výživného by bolo v konkrétnom prípade v rozpore s dobrými mravmi a ďalšie dokazovanie vyššie uvedeným smerom už nebolo potrebné, preto navrhuje na základe uvedeného rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 CSP a § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

5. Zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bol zrušený Občiansky súdny poriadok v znení platnom do 30.6.2016 (§ 473 CSP) a zároveň 1.7.2016 nadobudol účinnosť aj zákon č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Podľa ust. § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 395 ods. 1 CMP, ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Podľa ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine, manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

12. Podľa ust. § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

13. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a v súlade s ust. § 191 CSP vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, preto je odôvodnenie rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

14. Podľa citovaného ust. § 71 Zákona o rodine je vyživovacia povinnosť medzi manželmi súčasťou ich vzájomného vzťahu, v dôsledku čoho je nevyhnutné na túto vzájomnú povinnosť aplikovať princípy, ktorými je charakterizované manželstvo a ktoré sú výslovne uvedené v Zákone o rodine. Jedná sa najmä o ust. § 18 Zákona o rodine, ktoré určuje, že obidvaja manželia majú rovnaké práva a povinnosti a sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Z ust. § 19 Zákona o rodine ďalej vyplýva, že o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom sú povinní starať sa obidvaja manželia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov a uspokojovaním potrieb rodiny je aj osobná starostlivosť o deti a domácnosť. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi je právna povinnosť a nemožno ju považovať za príkaz morálky. Vo všeobecnosti možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel (noriem) spoločnosti, všeobecne uznávaných a činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno preto označiť za činnosť proti dobrým mravom (kontra bonus mores). Do zákonnej úpravy sa však premietajú aj morálne princípy a sú dôležitým korektorom aplikácie ustanovení, ktorým je vzájomná vyživovacia povinnosť manželov upravená. Z hľadiska citovaného ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine nebude bez významu ani okolnosť, z akého dôvodu došlo k neplneniu vyživovacej povinnosti, pretože dôvod neplnenia vyživovacej povinnosti môže poukázať na to, či poskytnutie výživného je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi. Je povinnosťou súdu zisťovať dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti medzi manželmi, pretože práve na tomto základe bude možné posúdiť či sú splnené všetky podmienky pre určenie vyživovacej povinnosti.

15. Konajúci súd po doplnení dokazovania v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu z 30.3.2016 č.k. 7Co 47/2015-226 správne vyhodnotil konanie navrhovateľky požadujúcej manželské výživné od povinného za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi najmä po dôslednom oboznámení sa s rozvodovým spisom. Z dôvodov rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31.5.2016 č.k. 8Co 29/2016-172 bolo konštatované odvolacím súdom, že navrhovateľa počas rozvodového konania trvajúceho 2 roky mala dostatočný priestor na uplatňovanie svojich práv, ktoré nevyužila. Forma, ktorú si na realizovanie svojich práv v rozvodovom konaní zvolila nasvedčuje viac jej snahe účelovo predlžovať konanie a mariť realizáciu práv povinného a pravdivo a úplne opísať všetky potrebné skutočnosti pre rozhodnutie v merite veci. Rozvodový súd konštatoval, že manželstvo bolo dlhšiu dobu formálne bez akejkoľvek vzájomnej komunikácie, intímneho stýkania, citovej náklonnosti a snahy riešiť vzniknutú situáciu, keďže povinný v roku 2009 prestal dávať navrhovateľke finančné prostriedky a navrhovateľkou tvrdené psychické týranie a fyzické útoky od povinného preukázané neboli, čo vyplýva z vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-1704/2-VYŠ-KE-2014.

16. Konajúci súd sa vysporiadal s námietkami navrhovateľky uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili jej obranu už v priebehu konania na súde prvej inštancie a navrhovateľka ani v priebehu odvolacieho konania neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie o jej návrhu.

17. K odvolacím námietkam navrhovateľky odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie správne postupoval v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zisťovaním, či zo strany navrhovateľky išlo o správanie ako súladné či nesúladné s dobrými mravmi podstatné vzhľadom na spôsob jej prezentácie tohto vzťahu pred manželom (povinným), ktorý už samotný bol porušením povinností manželov vyplývajúcich z ust. § 18 Zákona o rodine, konkrétne rešpektovať dôstojnosť druhého manžela, pomáhať v chorobe a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Keďže súd prvej inštancie zistil na strane navrhovateľky rozpor s dobrými mravmi, správne nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie v zmysle návrhov navrhovateľky. Obsahom spisu je preukázané, najmä zo zápisnice o pojednávaní na Okresnom súde Košice II dňa 15.10.2018, že bol daný priestor právnym zástupcom účastníkov, aby podstatným, jasným a stručným spôsobom zhrnuli všetky okolnosti, ktoré považujú za potrebné v súvislosti s podaným návrhom, právní zástupcovia účastníkov mali dostatočný priestor na svoju argumentáciu, bolo im umožnené predniesť záverečný prednes a pred vyhlásením dokazovania vo veci za skončené žiadna zo strán nežiadala doplnenie dokazovania, preto nie je možné dospieť k odôvodnenému záveru, že by v konaní nebola zachovaná rovnosť strán a porušené právo niektorého z účastníkov konania na spravodlivý proces.

18. Vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolateľky odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV.ÚS 252/2004, I.ÚS 50/2004, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003). Teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam.

19. Pokiaľ navrhovateľka namieta nedostatočné zistenie skutočného stavu veci, najmä odmietnutie výsluchu svedkov je potrebné poznamenať, že ani pri rešpektovaní vyšetrovacej zásady súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy, pretože výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde aj s poukazom na čl. 10 ods. 1, 2 Základných princípov CMP z ktorého vyplýva, že dôkazy a tvrdenia účastníkov hodnotí súd podľa vlastnej úvahy, v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiaden dôkaz nemá predpísanú silu. Z ust. § 187 CSP vyplýva, že dôkazom môže byť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Z uvedenej právnej úpravy nevyplýva povinnosť súdu nariadiť dokazovanie výsluchom účastníka konania, svedka a pod., tento postup je daný v prípade, ak tvrdené skutočnosti nemožno preukázať inak. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I.ÚS 52/2003). Z uvedeného aspektu teda nie je možné dospieť k záveru, že by postupom súdu bola matke odňatá možnosť konať na súde teda, že by jej procesné práva boli nejakým spôsobom porušené.

20. Odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočné okolnosti pre rozhodnutie o určení manželského výživného, rozsudok spĺňa základné obsahové náležitosti, najmä zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a je logickým a právnym vyústením priebehu a výsledkov prvoinštančného konania, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a odvolací súd sa s ním v plnom rozsahu stotožňuje. Vychádzajúc z vyššie uvedených

dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP a podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa stotožnil s jeho odôvodnením a vo vzťahu k relevantným odvolacím námietkam navrhovateľky doplnil ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

21. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 57 CMP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože návrh na ich priznanie nebol predložený.

22. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 3 druhej vety CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).